

आजचे पंचांग
दिनांक : १९ ऑगस्ट २०२६ वार : बुधवार माह (अमावस्यांत) : श्रावण माह (पूर्णिमांत) : श्रावण क्रतु : वर्षा आयन : दक्षिणायन पक्ष : शुक्ल पक्ष तिथी : सप्तमी तिथी (सायंकाळी ०७:१९ पर्यंत) त्यानंतर अश्विी तिथी नक्षत्र : स्वाती नक्षत्र (सकाळी ०६:४६ पर्यंत) त्यानंतर विशाखा नक्षत्र योग : ब्रह्म योग (२० ऑगस्ट पहाटे ०३:४३ पर्यंत) त्यानंतर इन्द्र योग करण : गराजा करण (सकाळी ०६:३० पर्यंत) त्यानंतर वाणीजा करण

सारांश वृत्त

शिक्षक भरतीत ‘अन्याय नाही’चा सरकारी दावा; मग आदिवासींच्या अनुशेषाचा शेवट कधी ?

- दैनिक राज्य लोकतंत्र**
 - मुंबई : वृत्तसंस्था पवित्र पोर्टलमार्फत सुरू असलेल्या शिक्षक भरतीत मागासवर्गीय उमेदवारांवर कोणताही अन्याय होत नसल्याचे शालेय शिक्षण विभागाने स्पष्ट केले आहे. अद्ययावत बिंदुनामावली, आरक्षण नियम आणि शासनाच्या तरतुदीनुसारच भरती होत असल्याचा सरकारचा दावा आहे. मात्र, कागदावर आरक्षण सुरक्षित असल्याचे सांगणे आणि प्रत्यक्षात आदिवासी समाजाला शिक्षण, रोजगार व विकासाच्या समान संधी मिळणे यात मोठा फरक आहे. सरकारच्या खुलाशात अनुसूचित जमातीच्या कार्यरत शिक्षकांची संख्या कमी असल्याने एसटी प्रवर्गाचा अनुशेष दिसून येत असल्याचे मान्य करण्यात आले आहे. ७ टक्के आरक्षण असताना जाहिरातीमध्ये एसटीसाठी १०.७२ टक्के पदे उपलब्ध झाल्याचा दावा सरकारने केला आहे. हा आकडा सकारात्मक वाटत असला तरी एक मूलभूत प्रश्न कायम आहेआदिवासी समाजाचा जुना अनुशेष प्रत्यक्षात किती भरला जाणार आणि त्यासाठी कालबद्ध कृती आराखडा कुठे आहे?
 - आदिवासी भागातील शिक्षणव्यवस्था, दुर्गम शाळा, शिक्षकांची कमतरता, उच्च शिक्षणाची मर्यादित उपलब्धता आणि रोजगाराच्या संधी यांचा विचार केला तर केवळ आरक्षणाच्या टक्केवारीतून सामाजिक न्याय साध्य होत नाही. आरक्षण हा अधिकार आहे; मात्र त्या अधिकाराचा लाभ घेण्यासाठी आवश्यक असलेले दर्जेदार शिक्षण, मार्गदर्शन, डिजिटल सुविधा आणि आर्थिक आधार उपलब्ध करून देणेही सरकारची जबाबदारी आहे. विशेषतः पेसा क्षेत्रातील परिस्थिती अधिक संवेदनशील आहे. स्थानिक आदिवासी तरुणांना त्यांच्या भागातच गुणवत्तापूर्ण शिक्षण आणि रोजगाराच्या संधी मिळत नसतील, तर ‘आरक्षण सुरक्षित आहे’ हा दावा त्यांच्या आयुष्यात किती बदल घडवतो?
 - सरकारने शिक्षक भरतीतील आकडेवारी पारदर्शकपणे सार्वजनिक करावी. एसटी अनुशेष किती आहे, किती पदे भरली, किती रिक्त आहेत आणि उर्वरित अनुशेष कधीपर्यंत भरला जाणार, याचे जिल्हानिहाय विवरण द्यावे.

दैनिक

राज्य लोकतंत्र

नवी दिशा... नवे विचार...

■ आरएनआय : MAHMAR/2021/85884

बुधवार, दि. १९ ऑगस्ट २०२६

■ वर्ष - १ ■ अंक - ३२१ ■ पाने - ४

पुणे/पिंपरी-चिंचवड

२,८७३ चेहरे स्कॅन झाले; मग आदेश कुणाचा? दिल्ली पोलिसांच्या पाळत यंत्रणेवर सवाल, अमित शहांची भूमिका अद्याप अस्पष्ट

■ **दैनिक राज्य लोकतंत्र**
नवी दिल्ली । प्रतिनिधी
जं त र - मं त र व री ल
आंदोलनादरम्यान चेहरा ओळखणाऱ्या सॉफ्टवेअरचा वापर केल्याप्रकरणी दिल्ली पोलिसांनी सर्वोच्च न्यायालयात दाखल केलेल्या प्रतिज्ञापत्रामुळे नागरिकांच्या गोपनीयतेचा प्रश्न पुन्हा ऐरणीवर आला आहे. पोलिसांचा दावा आहे की ही यंत्रणा सर्व आंदोलकांवर व्यापक पाळत ठेवण्यासाठी वापरण्यात आली नाही, तर आधीपासून गुन्हेगारी नोंद असलेल्या व्यक्तींशी चेहऱ्यांची जुळवणी करण्यापुरतीच तिची

भूमिका होती. मात्र, २८७३ व्यक्ती प्रणालीने चिन्हंकित केल्याचा दावा समोर येत असेल, तर या तंत्रज्ञानाच्या वापराचे आदेश नेमके कुणी दिले आणि त्यावर नियंत्रण कुणाचे होते? हा प्रश्न गंभीर आहे.
२० ते २६ जुलैदरम्यान झालेल्या आंदोलनात चेहरा ओळख प्रणालीचा वापर झाल्याचे पोलिसांनी न्यायालयाला सांगितले आहे. पोलिसांच्या म्हणण्यानुसार, प्रणालीने प्रत्येक शांततापूर्ण आंदोलकाचा स्वतंत्र डेटाबेस तयार करून त्यांचे प्रोफाइलिंग केले नाही. केवळ उपलब्ध गुन्हेगारी डेटाबेसशी

जुळवणी करण्यात आली. मात्र, बायोमेट्रिक तंत्रज्ञानाचा वापर स्वतःमध्येच गोपनीयता आणि वैयक्तिक स्वातंत्र्याशी संबंधित गंभीर प्रश्न निर्माण करतो.
याच ठिकाणी केंद्रीय गृहमंत्री अमित शहा यांच्या भूमिकेबाबत राजकीय प्रश्न उपस्थित होणे स्वाभाविक आहे. दिल्ली पोलिसांचे प्रशासकीय नियंत्रण केंद्र सरकारच्या गृह मंत्रालयाशी संबंधित असल्याने, अशा संवेदनशील तंत्रज्ञानाच्या वापराबाबत धोरणात्मक निर्णय कोणत्या पातळीवर घेतले

याची पारदर्शक माहिती सार्वजनिक होणे आवश्यक आहे. मात्र, अमित शहा यांनी स्वतः आदेश दिला किंवा ते या विशिष्ट कारवाईमागे होते, असा निष्कर्ष उपलब्ध माहितीतून काढता येत नाही. त्यामुळे राजकीय आरोप आणि सिद्ध तथ्य यामध्ये स्पष्ट फरक ठेवणे गरजेचे आहे.
खरा प्रश्न व्यक्तीपेक्षा व्यवस्थेचा आहे. आंदोलकांवर चेहरा ओळख तंत्रज्ञान वापरताना कोणती कायदेशीर परवानगी घेण्यात आली? कोणता डेटा वापरला? किती काळ तो जतन करण्यात आला?

जुळवणी चुकीची ठरल्यास संबंधित नागरिकाला कोणती दाद मिळणार? आणि सर्वात महत्त्वाचे म्हणजे शांततापूर्ण आंदोलन करणाऱ्या नागरिकांचा बायोमेट्रिक डेटा राज्य यंत्रणेकडे कितपत सुरक्षित आहे?
‘गुन्हेगारी पार्श्वभूमी असलेल्या व्यक्तींची ओळख पटवणे’ हा पोलिसांचा युक्तिवाद सार्वजनिक सुरक्षेच्या दृष्टीने समजण्यासारखा असला, तरी तंत्रज्ञानाचा वापर प्रमाणबद्ध, कायदेशीर आणि न्यायालयीन देखरेखीखाली असणे आवश्यक आहे.
लोकशाहीत आंदोलन हा

गुन्हा नाही. त्यामुळे सुरक्षेच्या नावाखाली नागरिकांच्या चेहऱ्याची डिजिटल नोंद ठेवण्याची सीमा कुठे आखली जाणार, हा प्रश्न केवळ जंतर-मंतरपुरता मर्यादित नाही. अमित शहांची थेट भूमिका सिद्ध करण्यापेक्षा सरकारने एक साधा प्रश्नाचे उत्तर द्यावे या निगराणीची कायदेशीर जबाबदारी कोणाची, आदेश कोणाचा आणि नागरिकांच्या डेटाची अंतिम जबाबदारी कोणाची? सर्वोच्च न्यायालयायसमोर या प्रश्नांची स्पष्ट उत्तरे मिळणेच लोकशाहीवरील विश्वासासाठी निर्णायक ठरेल.

जेन झीला मराठी चित्रपट देणार; पण जेन झीच्या प्रश्नांवर निर्णयासाठी आंदोलन का करावे लागते ?

■ **दैनिक राज्य लोकतंत्र**
मुंबई : प्रतिनिधी
मराठी जेन झी प्रेक्षकांना आकर्षित करण्यासाठी आधुनिक तंत्रज्ञान, व्हिज्युअल इफेक्ट्स आणि नव्या आशयाचा विशेष चित्रपट निर्माण करण्यासाठी राज्य सरकार सहभागी होणार असल्याची घोषणा सांस्कृतिक कार्यमंत्री अॅड. आशिष शेलार यांनी केली. जेन झीच्या बदलत्या आवडींनिवडी समजून घेण्यासाठी सरकार पुढाकार घेत असल्याचे या घोषणेतून दिसते. मात्र, याच जेन झी पिढीने आपल्या प्रश्नांसाठी रस्त्यावर उतरून आंदोलन केल्यानंतरच सरकारला जाग का येते, हा अधिक गंभीर प्रश्न आहे.

जेन झीला चित्रपटगृहात आणण्यासाठी तंत्रज्ञान, एआय आणि व्हिज्युअल इफेक्ट्स वापरण्याची तयारी सरकार दाखवत आहे. पण जेन झीला शिक्षण, रोजगार, पारदर्शक प्रशासन, स्पर्धा परीक्षा आणि सुरक्षित भविष्य याबाबत प्रश्न पडले की त्यासाठी आंदोलन का करावे लागते ?

सरकारला जेन झीचा प्रेक्षक म्हणून विचार करता येतो; मग नागरिक म्हणून त्याचा विचार करण्यास अडचण का येते? सोशल मीडिया, ओटीटी आणि डिजिटल तंत्रज्ञान वापरणाऱी ही पिढी प्रश्न विचारते, माहिती तपासते आणि निर्णयाचे कारणमीमांसा मागते. त्यामुळे केवळ त्यांच्या

मनोरंजनाच्या आवडीनुसार चित्रपट तयार करून त्यांना जोडता येणार नाही. त्यांच्या प्रश्नांना उत्तर देणारी व्यवस्था उभी करायी लागेल.
कोणत्याही क्षेत्रात सुधारणा करण्यासाठी आंदोलनाची गरज पडणे ही लोकशाहीसाठी चांगली स्थिती नाही. आंदोलन हा नागरिकांचा घटनात्मक अधिकार आहे; परंतु सरकारने प्रत्येक प्रश्नासाठी रस्त्यावर उतरलेल्या तरुणांकडे पाहूनच निर्णय घ्यायचे असतील, तर प्रशासनाच्या कार्यक्षमतेवर प्रश्नचिन्ह निर्माण होते.

मराठी जेन झीला चित्रपटाकडे आकर्षित करण्यासाठी सरकार आर्थिक सहभाग घेणार आहे, ही सकारात्मक बाब आहे. मात्र त्याचबरोबर तरुणांच्या शिक्षणापासून रोजगारापर्यंत आणि सार्वजनिक धोरणांपासून डिजिटल स्वातंत्र्यापर्यंतच्या प्रश्नांवरही सरकारने ‘पूर्वसूचना न घेता’ स्वतःहून सुधारणा सुरू करणे गरजेचे आहे.

जेन झीला पडद्यावर आकर्षित करण्यापेक्षा विश्वास ठेवण्यास भाग पाडणे हे सरकारपुढचे मोठे आव्हान आहे. मनोरंजनासाठी सरकारचा पुढाकार आणि हक्कांसाठी आंदोलनया विरोधाभासातून एकच प्रश्न उभा राहतो: जेन झीला समजून घेण्यासाठी सरकारला चित्रपटच का लागतो; त्यांचा आवाज ऐकण्यासाठी आंदोलन का लागते ?

महाराष्ट्र गुंतवणूकदारांचे आवडते ‘डेस्टिनेशन’ असेल, तर ३,५०० उद्योग बंद का झाले? सरकारच्या दाव्यांची आकडेवारीशी टक्कर

■ **दैनिक राज्य लोकतंत्र**
मुंबई : प्रतिनिधी
महाराष्ट्र हे गुंतवणूकदारांचे देशातील सर्वाधिक परसंतीचे ‘डेस्टिनेशन’ असल्याचा दावा मुख्यमंत्री देवेंद्र फडणवीस यांनी इंडो-अमेरिकन चेंबर ऑफ कॉमर्सच्या राष्ट्रीय परिषदेत केला. कृत्रिम बुद्धिमत्ता, डेटा सेंटर, ग्लोबल कंपॅबिलिटी सेंटर, वैद्यकीय क्षेत्र आणि डिजिटल पायाभूत सुविधांमध्ये महाराष्ट्र वेगाने पुढे जात असल्याचेही त्यांनी सांगितले. मात्र, याच विकासाच्या दाव्यांसमोर केंद्र सरकारच्या आकडेवारीत महाराष्ट्रातील हजारो उद्योग बंद झाल्याचे चित्र समोर येत असेल, तर नेमके कोणते महाराष्ट्राचे चित्र खरे मानायचे? हा प्रश्न आता उपस्थित होत आहे.
मुख्यमंत्र्यांच्या म्हणण्यानुसार महाराष्ट्राची अर्थव्यवस्था सुमारे ६६० अब्ज डॉलरची असून राज्य मागील काही वर्षांपासून वेगाने वाढत आहे. अमेरिका आणि भारताच्या आर्थिक भागीदारीत महाराष्ट्र केंद्रस्थानी राहणार

असल्याचा विश्वासही त्यांनी व्यक्त केला. अमेरिकन गुंतवणूकदारांनी महाराष्ट्रात यावे, येथे संशोधन, तंत्रज्ञान आणि उद्योग उभारावेत, असे आवाहन त्यांनी केले.

चित्र निश्चित आकर्षक आहे. परंतु गुंतवणूकदारांना केवळ मोठ्ठोठ्या परिषदांमध्ये दिलेली आश्वासने पुरेशी नसताना. जमिनीवर उद्योग टिकतात का, रोजगार निर्माण होतो का, लघु-मध्यम उद्योगांना वित्तपुरवठा आणि बाजारपेठ मिळते का आणि बंद पडलेले उद्योग पुन्हा सुरू होतात का, यावर गुंतवणुकीचे खरे वातावरण ठरते.

याच ठिकाणी सरकारच्या दाव्यांवर गंभीर प्रश्न उपस्थित होतो. केंद्र सरकारच्या अहवालात महाराष्ट्रातील सुमारे ३,५०० उद्योग बंद झाल्याचे आकडे समोर आले असतील, तर या उद्योगबंदमागची कारणे काय आहेत, याचे सरकारने स्पष्ट उत्तर देणे आवश्यक आहे. हे उद्योग कोणत्या क्षेत्रातील आहेत? किती रोजगार गेले? किती उद्योग कायमचे बंद

झाले आणि किती तात्पुरते? किती उद्योगांनी राज्याबाहेर स्थलांतर केले? या प्रश्नांची उत्तरे सार्वजनिक चर्चेत येणे गरजेचे आहे.
कारण एका बाजूला महाराष्ट्राला ‘गुंतवणुकीचे आवडते ठिकाण’ म्हणून जगासमोर सादर केले जात आहे, तर दुसऱ्या बाजूला उद्योग बंद होत असल्याचे आकडे समोर येत असतील, तर दोन्ही चित्रांमध्ये नेमका दुवा कुठे आहे?

विशेषतः लघु आणि मध्यम उद्योग महाराष्ट्राच्या अर्थव्यवस्थेचा कणा मानले जातात. मोठ्या कंपन्यांसाठी डेटा सेंटर, एआय आणि ग्लोबल कंपॅबिलिटी सेंटर उभारणे महत्त्वाचे आहेच; पण स्थानिक उद्योजक, छोटे कारखाने, पारंपरिक उत्पादन उद्योग आणि त्यावर अवलंबून असलेली रोजगारसाखळी टिकवणे तितकेच महत्त्वाचे आहे. मोठी गुंतवणूक आली म्हणून स्थानिक उद्योग आपोआप मजबूत होतील, असे समीकरण नसते. सरकारने महाराष्ट्रात डिजिटल पायाभूत

सुविधांचा मोठा विस्तार झाल्याचा दावा केला आहे. आरोग्य, तंत्रज्ञान आणि उत्पादन क्षेत्रातही मोठ्या संधी असल्याचे सांगितले आहे. मात्र, नवीन उद्योग येत असताना जुने उद्योग का बंद पडत आहेत, हा प्रश्न अनुरित राहिला तर विकासाचा वेग केवळ आकड्यांमध्ये दिसेल; रोजगाराच्या वास्तवात नाही.

गुंतवणूकदार परिषदांमध्ये महाराष्ट्राची ब्रँडिंग करणे आवश्यक आहे. पण त्यासोबत उद्योग बंद होण्याची कारणे शोधून त्यावर उपाय करणेही तितकेच आवश्यक आहे. वीजदर, जमिनीची उपलब्धता, करप्रणाली, पायाभूत सुविधा, परवानग्यांची प्रक्रिया, कामगार प्रश्न, कर्जाचा खर्च आणि बाजारातील स्पर्धा यांपैकी नेमके कोणते घटक उद्योगांसाठी अडथळा ठरत आहेत, याचा स्वतंत्र आढावा घेण्याची गरज आहे.

‘महाराष्ट्र गुंतवणुकीचे डेस्टिनेशन आहे’ हा दावा चुकीचा असेलच असे नाही; पण ‘उद्योग

बंद होत आहेत’ हा आकडा खरा असेल तर दोन्ही वास्तव एकाच वेळी अस्तित्वात असू शकतात. मोठ्या गुंतवणुकीसोबत उद्योगाची संख्या, रोजगार आणि स्थानिक उत्पादनक्षमता वाढते आहे का, हाच खरा कस आहे.

म्हणून सरकारने परिषदांमधील घोषणापेक्षा उद्योगबंदची अधिकृत आकडेवारी, रोजगारनिर्मिती आणि प्रत्यक्ष गुंतवणुकीचे क्षेत्रनिहाय परिणाम जनतेसमोर मांडावेत. महाराष्ट्राला गुंतवणुकीचे ‘डेस्टिनेशन’ बनवायचे असेल, तर केवळ परदेशी गुंतवणूकदारांना आमंत्रण देऊन भागणार नाही; महाराष्ट्रातील विद्यमान उद्योजकांना उद्योग बंद करण्याची वेळ येऊन नये, याची हमी देणेही तितकेच महत्त्वाचे आहे.

शेवटी प्रश्न एवढाचनवे उद्योग आणण्याची घोषणा मोठी की जुने ३,५०० उद्योग वाचवण्याची जबाबदारी मोठी? या प्रश्नाचे प्रामाणिक उत्तरच कालावधी यांचाही विचार ठरेल.

आमदारांच्या सहाय्यकांना ४० हजार, चालकांना ३० हजार; महागाईच्या काळात ही वाढ पुरेशी आहे का ?

- दैनिक राज्य लोकतंत्र**
 - मुंबई : प्रतिनिधी
 - महाराष्ट्र विधानमंडळाच्या विद्यमान सदस्यांच्या स्वीय सहाय्यक आणि वाहनचालकांच्या मानधनात राज्य सरकारने वाढ करण्याचा निर्णय घेतला आहे. स्वीय सहाय्यकांचे मासिक मानधन ३० हजारांवरून ४० हजार रुपये, तर वाहनचालकांचे मानधन २० हजारांवरून ३० हजार रुपये करण्यात आले आहे. ही वाढ १ ऑगस्ट २०२६ पासून लागू होणार असल्याची माहिती संसदीय कार्यमंत्री चंद्रकांतदादा पाटील यांनी दिली. सरकारच्या दृष्टीने ही वाढ दिलासादायक असली तरी कॉर्पो

रेट जगतातील वेगाने बदलणारे वेतनमान, वाढती महागाई आणि वाढलेल्या कामाच्या जबाबदाऱ्या पाहता ही वाढ पुरेशी आहे का? हा प्रश्न आता उपस्थित होत आहे.
विधानमंडळ सदस्यांना प्रशासकीय कामकाज अधिक परिणामकारकपणे पार पाडण्यासाठी स्वीय सहाय्यकांची सुविधा दिली जाते. आमदारांचे मतदारसंघातील दारे, नागरिकांच्या तक्रारी, शासकीय पत्रव्यवहार, विविध विभागांशी सल्लव्य, अधिवेशनातील कामकाज आणि बैठकीचे नियोजन अशी अनेक कामे त्यांच्या माध्यमातून केली जातात. वाहनचालकांची जबाबदारीही

केवळ वाहन चालवण्यापुरती मर्यादित राहत नाही. आमदारांच्या सततच्या दौऱ्यांमध्ये वेळेचे बंधन, लांबचा प्रवास आणि अनेकदा अनियमित कामाचे तास यांचा त्यांना सामना करावा लागतो.
मात्र, आजच्या काळात खासगी आणि कॉर्पोरेट क्षेत्रात कुशल मनुष्यबळाला ठेवले जाणारे वेतन आणि सुविधा यांची तुलना केली, तर सरकारी पातळीवरील हे मानधन कितपत स्पर्धात्मक आहे, याचा विचार करणे गरजेचे आहे. स्वीय सहाय्यक म्हणजे केवळ कागदपत्रे हाताळणारा कर्मचारी नाही; तो आमदारांच्या कार्यालयाचा प्रत्यक्ष व्यवस्थापक

असतो. डिजिटल पत्रव्यवहार, सोशल मीडिया, ऑनलाइन बैठका, माहिती संकलन, सरकारी योजनांचा अभ्यास आणि मतदारांच्या वाढत्या अपेक्षा यामुळे या पदाच्या कामाचे स्वरूपही बदलले आहे.
त्यामुळे १० हजार रुपयांची वाढ स्वागतार्ह असली तरी ती दीर्घकालीन उपाययोजना ठरेलच असे नाही. विशेषतः महागाई, घरभाडे, प्रवास, शिक्षण आणि आरोग्यावरील वाढता खर्च लक्षात घेतला तर ४० हजार रुपयांचे मानधन किती काळ पुरणार, हा प्रश्न आहे. वाहनचालकांच्या बाबतीतही ३० हजार रुपये मानधन मिळत असले तरी अनियमित

वेळा, सततचा प्रवास आणि कामाचे अतिरिक्त तास यासाठी स्वतंत्र भत्ते किंवा ओव्हरटाइमची स्पष्ट व्यवस्था आहे का, हे सरकारने सांगणे आवश्यक आहे.
याहून महत्त्वाचे म्हणजे या कर्मचाऱ्यांना नोकरीची सुरक्षितता, भविष्यनिर्वाह निधी, विमा, वैद्यकीय सुविधा, रजा आणि निवृत्तीविषयक सुरक्षण कितपत मिळते, याचाही विचार झाला पाहिजे. केवळ मानधन वाढवून प्रश्न सुटत नाही. आधुनिक प्रशासनात काम करणाऱ्या कर्मचाऱ्यांना सामाजिक सुरक्षा देणेही तितकेच महत्त्वाचे आहे.

सरकारने विधानमंडळ सदस्यांच्या

वेतन-भत्ते संयुक्त समितीच्या शिफारशीनुसार हा निर्णय घेतल्याचे सांगितले आहे. मात्र, जनतेच्या पैशातून होणाऱ्या प्रत्येक खर्चासोबत पारदर्शकता आणि उत्तरदायित्वही अपेक्षित असते. आमदारांच्या कार्यालयातील कर्मचाऱ्यांना योग्य मोबदला मिळायलाच हवा; पण त्याच वेळी त्यांच्या कामाचे तास, सुविधा आणि सेवा अटी स्पष्ट असणेही आवश्यक आहे.

मानधनवाढीचा निर्णय चुकीचा नाही; प्रश्न तिच्या पर्याप्ततेचा आहे. कॉर्पोरेट क्षेत्रातील वेतनमानाशी स्पर्धा करायची नसेल तरी किमान महागाई निर्देशांक, कामाचा ताण आणि

जबाबदारी यांच्या आधारे मानधनाचे नियमित पुनरावलोकन करण्याची यंत्रणा सरकारने तयार केली पाहिजे. अन्यथा आजची ४० हजारांची वाढ उद्याच या महागाईसमोर पुन्हा अपुरी ठरेल. आमदारांच्या कार्यालयात काम करणाऱ्या कर्मचाऱ्यांना सन्मानजनक मोबदला देणे ही सरकारची जबाबदारी आहे. पण वाढ म्हणजे केवळ आकडा बदलणे नव्हे; कामाच्या बदललेल्या स्वरूपाला योग्य मूल्य देणे होय. त्यामुळे सरकारने ही वाढ अतिम रूपाय न मानता सेवा अटी, सामाजिक सुरक्षा आणि महागाईशी निगडित नियमित वेतनपुनरावलोकन यावरही ठोस निर्णय घेणे गरजेचे आहे.

तीस वर्षांपूर्वीचा रोप-चे पुन्हा पर्वतीच्या वाटेवर!

पुणे : सुमारे तीन दशकांपूर्वी राजकीय विरोधामुळे खडलेला सारसबाग-पर्वती रोप-चेचा प्रकल्प आता नव्या स्वरूपात पुन्हा मार्गी लागण्याची चिन्हे आहेत. पेशवे पार्क ते पर्वती देवस्थानाच्या मागील बाजूपर्यंत रोप-चे उभारण्याचा महापालिकेचा प्रस्ताव आहे. त्यासाठी सद्भागार नियुक्तीची प्रक्रिया सुरू केली आहे. पर्वती टेकडी ही पुणेकरांच्या जिन्हाळ्याचा विषय आहे. दरोज सकाळी आणि संध्याकाळी हजारो नागरिक पर्वतीची पायवाट आणि पायऱ्या चढवण्यासाठी येतात.

संपादकीय

डिजिटल भारत : सुरक्षित होत आहे की अधिक नियंत्रित ?

भारतामध्ये सोशल मीडिया आता केवळ मनोरंजन, संवाद किंवा वैयक्तिक अभिव्यक्तीचे माध्यम राहिलेले नाही. राजकारण, पत्रकारिता, सामाजिक आंदोलन आणि सत्तेला प्रश्न विचारण्याचे ते प्रभावी व्यासपीठ बनले आहे. त्यामुळेच डिजिटल जगावर सरकारी नियंत्रण वाढत असल्याच्या चर्चेला आता अधिक गंभीर महत्त्व प्राप्त झाले आहे. ऑनलाइन कंटेंट ब्लॉक करण्याच्या वाढत्या आदेशांपासून ते स्वतंत्र पत्रकारांवरील कायदेशीर कारवाईपर्यंत आणि राजकीय पक्षांच्या डिजिटल रणनीतीतील बदलांपर्यंत अनेक घटना एकाच दिशेने बोट दाखवतात.भारताच्या डिजिटल लोकशाहीसमोर नवा प्रश्न उभा राहिला आहे. प्रश्न सरकारला चुकीची माहिती रोखण्याचा अधिकार आहे की नाही, हा नाही; प्रश्न असा आहे की हा अधिकार वापरताना अभिव्यक्ती स्वातंत्र्याची सीमा कुठे आखली जाणार ?

The Indian Expressच्या अहवालानुसार, केंद्र सरकारकडून ऑनलाइन कंटेंट ब्लॉक करण्याच्या आदेशांमध्ये गेल्या काही वर्षांत मोठी वाढ झाली आहे. २०२३ मध्ये सुमारे ६ हजार आदेश असताना २०२४ मध्ये ही संख्या १२ हजार ६०० आणि २०२५ मध्ये सुमारे २४ हजार ३०० पर्यंत पोहोचल्याचे वृत्त आहे. म्हणजेच अवघ्या दोन वर्षांत अशा आदेशांमध्ये जवळपास चारपट वाढ झाली. सरकारच्या मते, AI-generated misinformation, deepfake, राष्ट्रीय सुरक्षा आणि आक्षेपाई कंटेंट रोखण्यासाठी ही कारवाई आवश्यक आहे. मात्र येथेच लोकशाहीचा मूलभूत प्रश्न उभा राहतो. चुकीची माहिती आणि सरकारवर होणारी टीका यामधील सीमारेषा कोण ठरवणार ? एखादा मजकूर राष्ट्रीय सुरक्षेला धोका निर्माण करतो की तो केवळ सरकारसाठी अस्वस्थ करणारा आहे, याचा निर्णय किती पारदर्शक पद्धतीने घेतला जातो ? डिजिटल कंटेंट हटवण्याचा अधिकार आवश्यक असला, तरी त्यावर स्वतंत्र देखरेख आणि न्यायालयीन नियंत्रण असणे तितकेच आवश्यक आहे.

याच चर्चेला स्वतंत्र पत्रकार Ravi Nair यांच्यावरील कारवाईमुळे आणखी धार मिळाली आहे. Adani Grouper संबंधित गुंतवणुकीच्या कथित व्यवहारांवर आधारित तपासणीपर रिपोर्ट आणि त्यानंतरच्या सोशल मीडिया पोस्ट्सवरून Naiा° यांच्याविरोधात कायदेशीर कारवाई झाली. त्यांनी या कारवाईला आव्हान दिले आणि प्रकरण सर्वोच्च न्यायालयापर्यंत पोहोचले. पुढे गुजरात उच्च न्यायालयातही या प्रकरणाशी संबंधित न्यायालयीन घडामोडी झाल्या.

तपास यंत्रणांना कायदेशीर चौकशी करण्याचा अधिकार आहे, हे नाकारता येणार नाही. मात्र पत्रकारांच्या डिजिटल उपकरणांची जमी, त्यातील माहितीची तपासणी आणि पत्रकारितेच्या सोतांची गोपनीयता हे प्रश्नही तितकेच गंभीर आहेत. कारण पत्रकाराला प्रश्न विचारण्याची मुभा नसेल, तर सत्तेपासून उद्योगसमूहांपर्यंत कोणालाही जाब विचारणारी पत्रकारिता कमकुवत होईल.

याच काळात भारतीय जनता पक्षाच्या डिजिटल टीममध्ये झालेला बदलही लक्षवेधी आहे. BJPच्या IT आणि सोशल मीडिया व्यवस्थापनात दीर्घकाळ महत्त्वाची भूमिका बजावणाऱ्या Amit Malviya यांच्या जागी 'eepak Mhaskey यांची नियुक्ती झाल्याचे वृत्त आहे. हा बदल केवळ संघटनात्मक फेरबदल म्हणून पाहणे सोपे आहे; पण आजच्या राजकारणात डिजिटल माध्यमांचे वाढते महत्त्व लक्षात घेतले, तर त्याकडे व्यापक डिजिटल रणनीतीच्या संदर्भातही पाहावे लागेल.

विशेषतः तरुण मतदारांमध्ये Instag°am, YouTube आणि इतर सोशल मीडिया प्लॅटफॉर्मचा प्रभाव वाढत असताना राजकीय पक्ष डिजिटल संवादाला अधिक महत्त्व देत आहेत. आंदोलन असो, निवडणूक असो किंवा सरकारी प्रतिमाआज राजकीय संघर्षाचा मोठा भाग डिजिटल पडद्यावर लढला जातो.

मात्र या संपूर्ण चित्राचा अर्थ भारतात सरकार पत्रकारितेवर पूर्ण नियंत्रण आणत आहे, असा सरसकट निष्कर्ष काढणे योग्य ठरणार नाही. सरकारला misinfo°mation, deepfake, हिंसाचाराला प्रोत्साहन देणारा कंटेंट किंवा राष्ट्रीय सुरक्षेला वास्तविक धोका निर्माण करणाऱ्या सामग्रीविरोधात कारवाई करण्याचा अधिकार आहे. प्रश्न त्या अधिकाराच्या अस्तित्वाचा नाही; प्रश्न त्याच्या वापरातील पारदर्शकतेचा आहे.

लोकशाहीमध्ये सरकारला चुकीची माहिती रोखण्याचा अधिकार आहे; पण सरकारवर टीका करणारी माहिती चुकीची आहे की नाही, हे ठरवण्याची अंतिम सत्ता सरकारकडेच असावी का ? हा खरा प्रश्न आहे.

कारण लोकशाही केवळ मतदानाच्या दिवशी जिवंत राहत नाही. ती जिवंत राहते प्रश्न विचारणाऱ्या पत्रकारांमुळे, सरकारवर टीका करणाऱ्या नागरिकांमुळे, आंदोलन करणाऱ्या तरुणांमुळे आणि सत्तेला अस्वस्थ करणाऱ्या स्वतंत्र आवाजांमुळे.

डिजिटल युगात सोशल मीडिया हा या आवाजांचा सर्वात मोठा मंच बनला आहे. त्यामुळे डिजिटल सेन्सॉरशिपचा प्रश्न हा फक्त Instag°am, Facebook, द किंवा YouTubeचा प्रश्न नाही. तो अभिव्यक्ती स्वातंत्र्याचा प्रश्न आहे. तो स्वतंत्र पत्रकारितेच्या भवितव्याचा प्रश्न आहे. आणि शेवटी तो लोकशाहीच्या आरोग्याचा प्रश्न आहे.

म्हणून सरकारने misinformation आणि deepfakeविरोधात कठोर कारवाई करावी; पण त्याच वेळी प्रत्येक ब्लॉकिंग आदेशामागे स्पष्ट कारण, पारदर्शक प्रक्रिया, स्वतंत्र पुनरावलोकन आणि न्यायालयीन देखरेख असली पाहिजे. पत्रकारांवरील कारवाई कायद्याच्या चौकटीत असली तरी पत्रकारितेच्या स्वातंत्र्याची आणि सोतांच्या गोपनीयतेचीही काळजी घेतली पाहिजे.

डिजिटल भारत सुरक्षित असणे गरजेचे आहे; पण सुरक्षिततेच्या नावाखाली तो नियंत्रित होणे धोकादायक ठरू शकते.

आजचा सर्वात महत्त्वाचा प्रश्न म्हणूनच हा नाही की सरकार सोशल मीडिया नियंत्रित करू शकते का. प्रश्न असा आहेसरकारला डिजिटल भारत किती नियंत्रित करायला हवा ? कारण आवाज दाबून शांतता निर्माण करता येते; पण त्याला लोकशाही म्हणता येत नाही.

शिक्षणातील लूट थांबवा, अन्यथा रस्त्यावर उतरू; धनाजी येळकर पाटील यांचा इशारा जे शिकतात तेच सत्तेला प्रश्न विचारतात, तेच व्यवस्था बदलतात : मानव कांबळे

■ दैनिक राज्य लोकतंत्र

पिंपरी-चिंचवड । प्रतिनिधी

पिंपरी-चिंचवड, दि. १७ ऑगस्ट : शिक्षण क्षेत्रातील वादती फी, बेकायदेशीर डोनेशन, शैक्षणिक साहित्याची सक्ती आणि सरकारी शाळांची दासळती अवरस्था या प्रश्नांवर आवाज उठवण्यासाठी छावा मराठा युवा महासंघाच्या वतीने पिंपरी येथील ज्ञानज्योती सावित्रीबाई फुले सभागृहात शिक्षण हक्क परिषद आयोजित करण्यात आली. परिषदेत विद्यार्थी व पालकांच्या प्रश्नांवर सखोल चर्चा करण्यात आली.

शिक्षण क्षेत्रातील कथित गैरप्रकार, खासगी शाळांकडून पालकांकडून होणारी वाढीव शुल्कवसुली, विद्यार्थ्यांच्या शैक्षणिक गुणवत्तेवर होणारा परिणाम तसेच सरकारी शाळांमधील पायाभूत सुविधांचा अभाव या मुद्द्यांवर शिक्षणतज्ज्ञ, विचारवंत, अभ्यासक आणि सामाजिक कार्यकर्त्यांनी मार्गदर्शन केले. सरकारी शाळांची संख्या

कमी होत असताना खासगी शाळांची संख्या वाढत असल्याबाबत परिषदेत चिंता व्यक्त करण्यात आली. सरकारी शाळांमध्ये बदलत्या शैक्षणिक गरजांनुसार सुविधा उपलब्ध करून देणे, शिक्षकांवरील अशैक्षणिक कामांचा भार कमी करणे आणि गुणवत्तापूर्ण शिक्षणाची हमी देणे आवश्यक असल्याचे उपस्थितांनी सांगितले.

खासगी शाळांकडून शासनाच्या नियमांचे उल्लंघन करून कथितपणे डोनेशन व वाढीव फी आकारली जात असल्याचा आरोपही करण्यात आला. आरटीईअंतर्गत प्रवेश घेतलेल्या विद्यार्थ्यांकडून शालेय साहित्य, विविध उपक्रम आणि इतर कारणांसाठी शुल्क आकारले जात असल्याच्या तक्रारींवरही परिषदेत चर्चा झाली.

परिषदेचे अध्यक्ष ज्येष्ठ सामाजिक कार्यकर्ते मानव कांबळे म्हणले, दर्जेदार आणि मोफत शिक्षण देणे ही सरकारी

जबाबदारी आहे. मात्र, शिक्षणाचे खासगीकरण करून बहुजनांच्या मुलांना शिकू द्यायचे नाही, अशी भूमिका घेतली जात आहे. कारण जे शिकतात ते सत्तेला प्रश्न विचारतात आणि तेच व्यवस्था बदलतात. दरम्यान, पालकांची आर्थिक लूट थांबविण्यासाठी प्रशासनाने तातडीने कठोर कारवाई करावी, अन्यथा पालकांना सोबत घेऊन रस्त्यावर उतरू, असा इशारा छावा मराठा युवा महासंघाचे अध्यक्ष धनाजी येळकर पाटील यांनी दिला.

परिषदेला ठ्वर पालक संघाचे हेमंत मोरे, काँग्रेसचे शहराध्यक्ष नरेंद्र बनसोडे, राष्ट्रवादी काँग्रेस (शरदचंद्र

पवार) युवक प्रदेशाध्यक्ष विशाल वाकडकर, छावाचे प्रदेशाध्यक्ष संजय जाधव, उपाध्यक्ष गोरख पाटील, शिक्षण हक्क परिषदेचे प्रदेशाध्यक्ष गिरीश जाधव, संभाजी ब्रिगेडचे शहराध्यक्ष प्रवीण कदम, नागरी हक्क सुरक्षा समितीचे प्रदीप पवार, कामगार नेते प्रल्हाद कांबळे, प्रदेश उपाध्यक्षा अश्विनी पाटील, व्यापारी संघटनेचे जिल्हाध्यक्ष सुशांत जाधव यांच्यासह विविध संघटनांचे पदाधिकारी व पालक मोठ्या संख्येने उपस्थित होते.

शिक्षण हक्क परिषदेत महत्त्वाचे ठराव परिषदेत प्रदेशाध्यक्ष संजय जाधव यांनी विविध

ठराव मांडले. उपस्थित पालक आणि पदाधिकाऱ्यांनी त्यांना अनुमोदन दिले.

* सरकारी तसेच खासगी शाळांमध्ये छत्रछा अभ्यासक्रम त्वरित लागू करावा.

* बेकायदेशीर डोनेशन व वाढीव फी आकारणाऱ्या शाळांवर कठोर कारवाई करावी.

* शैक्षणिक साहित्य खरेदीची सक्ती करणाऱ्या शाळांवर कारवाई करावी.

* डिजिटल साधने, प्रयोगशाळा, स्वच्छतागृहे, पिण्याचे पाणी व फर्निचर आदी भौतिक सुविधा समान पातळीवर उपलब्ध करून द्याव्यात.

* शिक्षकांवरील मतदार यादी, सर्वेक्षण, ऑनलाइन माहिती व प्रशासकीय अहवाल यांसारख्या अशैक्षणिक कामांचा भार कमी करावा.

* ग्रामीण व दुर्गम भागातील विद्यार्थ्यांना गुणवत्तापूर्ण शिक्षणाच्या समान संधी द्याव्यात.

* शिक्षक, ग्रंथालय,

प्रयोगशाळा व शैक्षणिक साधनांसाठी पुरेशी आणि सातत्यपूर्ण गुंतवणूक करावी.

* शिक्षक भरतीतील विलंब टाळून रिक्त पदे तातडीने भरावीत.

* अनधिकृत शाळांवर कारवाई करून तेथील विद्यार्थ्यांना अधिकृत शाळांमध्ये कोणत्याही मोबदल्याशिवाय सामावून घ्यावे.

* पिंपरी-चिंचवड महानगरपालिकेने हूड प्रक्रिया तातडीने राबवावी.

* आरटीईअंतर्गत प्रवेश घेतलेल्या विद्यार्थ्यांकडून शालेय साहित्य किंवा इतर उपक्रमांच्या नावाखाली शुल्क आकारणाऱ्या शाळांवर कारवाई करावी.

* शासनाकडून आरटीईअंतर्गत देय असलेली रक्कम संबंधित शाळांना तातडीने वितरित करावी.

शिक्षण क्षेत्रातील प्रश्नांवर प्रशासनाने तातडीने ठोस निर्णय न घेतल्यास आंदोलन अधिक तीव्र करण्याचा इशारा यावेळी देण्यात आला.

मोशीत वंचित आदिवासी समाजासाठी सर्वांगीण विकास केंद्र; १५ हेक्टर शासकीय जमीन मंजूर

■ दैनिक राज्य लोकतंत्र

पिंपरी-चिंचवड : मोशी (ता. हवेली) येथे वंचित व मागास आदिवासी समाजाच्या सर्वांगीण विकासासाठी विविध सामाजिक, शैक्षणिक आणि सांस्कृतिक प्रकल्प उभारण्याचा मार्ग मोकळा झाला आहे. यासाठी १५ हेक्टर शासकीय जमीन देण्यास राज्य मंत्रिमंडळाने मंजुरी दिली आहे.

भाजप आमदार महेश लांडगे यांनी या जागेसाठी शासनाकडे सातत्याने पाठपुरावा केला होता. त्यांच्या प्रयत्नांना अखेर यश आले असून, मंजूर करण्यात आलेल्या जागेवर विविध महत्त्वपूर्ण प्रकल्प उभारण्यात येणार आहेत.

आदिवासी कला-कौशल्य केंद्र वंचित व मागास आदिवासी समाजातील

नागरिकांच्या पारंपरिक कला, कौशल्य आणि कलागुणांना व्यासपीठ उपलब्ध करून देण्यासाठी आदिवासी कला-कौशल्य केंद्र उभारण्यात येणार आहे. या माध्यमातून आदिवासी बांधवांना कौशल्यविकासासह शाश्वत रोजगाराच्या संधी उपलब्ध करून देण्याचा उद्देश आहे.

क्रांतीतीर्थ चापेकर बंधू राष्ट्रीय संग्रहालय क्रांतीवीर चापेकर बंधूंच्या ऐतिहासिक योगदानाच्या स्मृती जतन करण्यासाठी क्रांतीतीर्थ चापेकर बंधू राष्ट्रीय संग्रहालय उभारण्यात येणार आहे.

क्रांतीवीर चापेकर समितीच्या माध्यमातून हा महत्त्वपूर्ण प्रकल्प साकारण्यात येणार असून, त्यातून परिसराच्या ऐतिहासिक आणि सांस्कृतिक वैभवात

भर पडणार आहे. आदिवासी विद्यार्थ्यांना गुणवत्तापूर्ण शिक्षणाच्या सुविधा उपलब्ध करून देण्यासाठी 'पुनरुत्थान समरसता गुरुकुलम' उभारण्यात येणार आहे. या ठिकाणी अनुदानित आदिवासी आश्रमशाळेची स्थापना करण्यात येणार असून, विद्यार्थ्यांच्या शैक्षणिक विकासाला चालना मिळणार आहे. मोशी परिसरात एकाच ठिकाणी आदिवासी समाजाच्या शिक्षण, कौशल्यविकास, रोजगार, कला आणि सांस्कृतिक जतनाला चालना देणारे हे प्रकल्प उभारले जाणार असल्याने या निर्णयाचे महत्त्व वाढले आहे. आमदार महेश लांडगे यांच्या प्रयत्नांमुळे मोशी परिसराच्या सामाजिक व सांस्कृतिक विकासाला नवी दिशा मिळणार असल्याचे सांगण्यात येत आहे.

आरक्षण उपवर्गीकरणासाठी पिंपरी-चिंचवडमध्ये मातंग समाजाचा महाआक्रोश मोर्चा; ‘उपवर्गीकरण तातडीने लागू करा’ : युवराज दाखले

मागणी मान्य न झाल्यास तीव्र आंदोलनाचा इशारा

■ दैनिक राज्य लोकतंत्र

पिंपरी : प्रतिनिधी अनुसूचित जातीच्या आरक्षणाचे लोकसंख्येच्या प्रमाणात उपवर्गीकरण करून मातंग समाजासह इतर तत्सम पोटजातींना शैक्षणिक, आर्थिक आणि सामाजिक प्रगतीसाठी न्याय्य वाटा मिळावा, या प्रमुख मागणीसाठी पिंपरी-चिंचवडमध्ये सकल मातंग समाजाच्या वतीने महाआक्रोश मोर्चा काढण्यात आला.

लहुजी वस्ताद साळवे यांच्या पुतळ्यापासून सुरू झालेला हा मोर्चा चिंचवड स्टेशनमार्गे तहसील कार्यालय, निगडी येथे नेण्यात

आला. मोर्चात मोठ्या संख्येने समाजबांधव सहभागी झाले होते. हातात विविध मागण्यांचे फलक, भगवे झेंडे आणि घोषणांनी परिसर दमदमून गेला होता.

यावेळी शिवशाही व्यापारी संघटनेचे संस्थापक अध्यक्ष युवराज दाखले यांनी सरकारने उपवर्गीकरणाचा निर्णय तातडीने लागू करावा, अन्यथा आंदोलन अधिक तीव्र करण्याचा इशारा दिला. सरकारने उपवर्गीकरण तातडीने लागू करावे. अन्यथा पुढील उपस्थान तीव्र आंदोलन करण्यात येईल, अशी भूमिका त्यांनी मांडली. अनुसूचित जातीच्या

आरक्षणामध्ये लोकसंख्येच्या प्रमाणात 'अ, ब, क, ड' पद्धतीने उपवर्गीकरण करून वंचित घटकांना आरक्षणाचा समान लाभ मिळवून द्यावा, अशी आंदोलकांची प्रमुख मागणी आहे. सर्वोच्च न्यायालयाच्या १ ऑगस्ट २०२४ रोजीच्या 'झीरींश' षे झीपक्षरल 'पै. रींकपवशअं डळपसह' निकालाचा दाखला देत राख्याना पुराव्याच्या आधारे अनुसूचित जातीच्या आरक्षणात उपवर्गीकरण करण्याचा मार्ग मोकळा झाल्याचा दावा यावेळी करण्यात आला.

महाराष्ट्रात या प्रश्नाचा अभ्यास करण्यासाठी माजी

मागणीचा गांभीर्याने विचार करून तातडीने निर्णय घ्यावा, असे दाखले म्हणाले.

मागणी मान्य न झाल्यास जिल्हानिहाय आंदोलन छेडण्याचा इशारा देताना दाखले यांनी प्रशासनावरही टीका केली. उपवर्गीकरणाच्या प्रक्रियेत अडथळा आणणाऱ्या अधिकाऱ्यांच्या वाहनांची हवा सोडण्याचे नियोजन केले जाईल, असे त्यांनी सांगितले.

मातंग समाजाची ही मागणी गेल्या अनेक वर्षांपासून प्रलंबित आहे. लोकसंख्येच्या प्रमाणात उपवर्गीकरण झाल्यास मातंग समाजासह इतर तत्सम पोटजातींना शिक्षण आणि आर्थिक प्रगतीच्या समान संधी मिळतील. सरकारने या

अंमलबजावणी करावी, अशी मागणी यावेळी करण्यात आली.

मोर्चाला शिवशाही शासन पक्ष व अखिल भारतीय हिंदू मातंग संघाचे संस्थापक प्रमुख युवराज दाखले, प्रदेशाध्यक्ष कृष्णा दादा साबळे, भीमराव कांबळे, ज्येष्ठ नेते नामदेवराव रिठे, रामेश्वर बावणे, विकास जगधने, प्रसाद केसरे, सभिरा गणेश अवघडे, शिवशाही महिला आघाडीच्या प्रदेशाध्यक्षा उषामाई कांबळे, मुंबई अध्यक्ष निता अडागळे, सभिरा राजगुरू, अल्पेष्टा पवार, शिवशाही महिला आघाडी पिंपरी-चिंचवड शहराध्यक्ष अविनाश कांबळे, अनिता वैरागळ, संगिता नानेकर आदी उपस्थित होते.

ऑल सिनियर सिटीझन असोसिएशनची दशवार्षिक सर्वसाधारण सभा उत्साहात

■ दैनिक राज्य लोकतंत्र पिंपळे सौदागर : प्रतिनिधी येथील ऑल सिनियर सिटीझन असोसिएशनची दहावी वार्षिक सर्वसाधारण सभा तसेच दशकपूर्ती स्मरणिका प्रकाशन समारंभ उत्साहपूर्ण वातावरणात संपन्न झाला. मंगळवार दि. १८ रोजी गोविंद गार्डनच्या बासुरी हॉल मध्ये झालेल्या या कार्यक्रमास पिंपरी चिंचवड भाजपाचे शहराध्यक्ष

तथा नगरसेवक शत्रुघ्न बापू काटे, प्रभागातील नगरसेवक विठ्ठल नाना काटे, नगरसेविका डॉ. कुंदा भिसे, तसेच उद्योजक संजय भिसे, पी. के. इन्व्हेशनल स्कूलचे संस्थापक जगन्नाथ काटे, पिंपरी चिंचवड ज्येष्ठ नागरिक महासंघाच्या अध्यक्षा वृषाली मरळ, सामाजिक कार्यकर्ते संदेश काटे, संघटनेचे माजी अध्यक्ष अॅड. शंकरराव पाटील हे प्रमुख पाहुणे

म्हणून उपस्थित होते. कार्यक्रमाच्या

प्रांरंभी दीपप्रज्वलन करून तसेच मान्यवरांचे शाल आणि स्मृतिचिन्ह

देऊन स्वागत करण्यात आले. संघटनेचे अध्यक्ष डॉ. सुभाषचंद्र पवार यांनी प्रास्ताविक केले. सचिव सखाराम ढाकणे यांनी वार्षिक अहवाल सादर केला. कोषाध्यक्ष सुभाष पाटील यांनी आर्थिक लेखांजिा मांडला.

यावेळी संस्थेच्या दशकपूर्ती स्मरणिकेचे प्रकाशन मान्यवरांच्या हस्ते करण्यात आले. वार्षिक संभेच्या निमित्ताने ज्येष्ठ कलावंतांनी भजन

अभंग आणि चित्रपट गीते सादर करून उपस्थितांचे मनोरंजन केले. कार्यक्रमाचे सूत्रसंचलन शकुंतला शिंदे, भामिनी महाले आणि खींदू संधानशिवे यांनी केले तर विवेकानंद लिगाडे यांनी आभार मानले. राष्ट्रगीत आणि सुरुची भोजनाने कार्यक्रमाची सांगता करण्यात आली. कार्यक्रमाच्या यशस्वितेसाठी संघटनेच्या सर्व पदाधिकाऱ्यांनी परिश्रम घेतले.

दैनिक राज्य लोकतंत्र हे पत्र मुद्रक, प्रकाशक मालक सीमा भिमराव मस्के यांनी जगमित्र प्रिंटर्स अँड सेल्स कॉर्पोरेशन सुमतीनगर, जालना रोड, बीड येथे छापून कार्यालय दैनिक राज्य लोकतंत्र, राजीव गांधी चौक, कॅनल रोड, बीड, ता.जि. बीड, ४३११२२ (महाराष्ट्र) येथे प्रकाशित केले. संपादक - सीमा मस्के (मोकाशे) । कार्यकारी संपादक - सुभाष विलासराव चौर या अंकात प्रकाशित झालेल्या मजकुरातील मतांशी संपादक सहमत असतीलच असे नाही. न्यायालयीन वाद बीड न्यायकक्षेत. EMAIL- RAJALOKPANTANTRA@GMAIL.COM NOL 58/BEED RNP-206/2024-26

सारंश वृत्त

'सीजेपी'च्या २० जुलैच्या आंदोलनात साध्या वेशातले पोलीस का होते ?

■ दैनिक राज्य लोकतंत्र पुणे : प्रतिनिधी

सीजेपी अर्थात कॉक्रोच जनता पार्टीने दिल्लीतल्या जंतर मंतर या ठिकाणी आंदोलन केलं. कॉक्रोच जनता पार्टीचे संस्थापक अध्यक्ष अभिजीत दिपकेच्या नेतृत्वात हे आंदोलन झालं. २५ जुलैला जेव्हा धर्मेंद्र प्रधान यांचा राजीनामा झाला तेव्हा जल्लोष साजरा करत हे आनंद मागे घेण्यात आलं. त्याआधी दिल्लीतल्या चलो संसद मार्च या मोर्चावर लाठीचार्ज करण्यात आला होता. ज्यानंतर या आंदोलनाची ठिणगी देशभरात पडली. २० जुलैला ही घटना घडली होती. या प्रकरणी साध्या वेशातले पोलीस का होते ? या सर्वोच्च न्यायालयाने उपस्थित केलेल्या प्रभाववर दिल्ली पोलिसांनी उत्तर दिलं आहे. २० जुलैला संसद मार्च काढून जे आंदोलन सीजेपीने केलं त्या आंदोलनात साध्या वेशातले पोलीस का होते असा प्रश्न न्यायालयाने विचारला. त्यावर दिल्ली पोलिसांनी सांगितलं की साध्या वेशातले पोलीस त्या आंदोलनात होते कारण आम्हाला अकारण होणारी गर्दी नियंत्रणात आणण्याची होती. दिल्ली पोलिसांनी सर्वोच्च न्यायालयाला हे उत्तर दिलं आहे. एवढंच नाही तर अनेक आंदोलकांनी आमच्यावरही हल्ला केला. काही पोलीस त्यात जखमीही झाले ज्यानंतर आम्ही लाठीचार्ज केला आणि त्यांना पांगवण्याचा प्रयत्न केला असंही पोलिसांनी सांगितलं आहे. साध्या वेशातले पोलीस, त्यांना नेमप्लेट नसणं त्यांनी गर्दीवर लाठीचार्ज करणं हे मुद्दे आंदोलनातून आंदोलकांनी आणि विरोधकांनी उपस्थित करत सरकारवर जोरदार टीका केली होती. या प्रकरणातली याचिका सर्वोच्च न्यायालयात दाखल करण्यात आली ज्या सुनावणीदरम्यान न्यायालयाने उत्तर दिलं आहे. पोलिसांकडून हे उत्तर देण्यात आलं आहे.

जातीनिहाय जनगणनेवर काँग्रेसचा हल्लाबोल; ‘यू-टर्न उस्ताद’ म्हणत मोदी सरकारला घेरलं!

■ दैनिक राज्य लोकतंत्र नवी दिल्ली : प्रतिनिधी

जातीनिहाय जनगणनेचा मुद्दा पुन्हा एकदा केंद्र सरकार आणि काँग्रेस यांच्यातील राजकीय संघर्षाच्या केंद्रस्थानी आला आहे. काँग्रेसने मंगळवारी, १८ ऑगस्ट २०२६ रोजी, पंतप्रधान नरेंद्र मोदी आणि केंद्र सरकारवर थेट निशाणा साधत जातीनिहाय जनगणना मोडीत काढण्याचा प्रयत्न सुरू आहे, असा गंभीर आरोप केला आहे. काँग्रेसचे सरचिटणीस जयराम रमेश यांनी पंतप्रधान मोदींना ‘यू-टर्न उस्ताद’ अशी उपाधी देत सरकारच्या भूमिकेवर प्रश्नचिन्ह उपस्थित केले.

काँग्रेसच्या म्हणण्यानुसार, ३० एप्रिल २०२५ रोजी पंतप्रधान मोदींनी जातीनिहाय जनगणनेची घोषणा करून आपल्या आधीच्या भूमिकेपासून पूर्ण यू-टर्न घेतला. मात्र आता केंद्र सरकार त्याच निर्णयावर पुन्हा यू-टर्न घेत असल्याचा दावा काँग्रेसने केला आहे. म्हणजेच, काँग्रेसच्या आरोपांनुसार यू-टर्नवर पुन्हा यू-टर्न अशी परिस्थिती निर्माण झाली आहे.

या राजकीय आरोपांमधील सर्वात महत्त्वाचा प्रश्न मात्र २०२७च्या जनगणनेच्या प्रक्रियेवर आहे. काँग्रेसने विचारले आहे की, जर सरकारला जातीनिहाय

माहिती संकलित करायचीच असेल, तर २०२७च्या जनगणनेत जात निवडण्यासाठी स्वतंत्र ‘ड्राप-डाउन’ पर्याय का उपलब्ध नाही ?

काँग्रेसने यासाठी सप्टेंबर

२०२१मध्ये केंद्र सरकारने सर्वोच्च न्यायालयात दाखल केलेल्या प्रतिज्ञापत्राचा संदर्भ दिला आहे. त्या वेळी केंद्राने जातीनिहाय माहिती संकलनासंदर्भात काही शिफारसी केल्याचा दावा

काँग्रेसने केला आहे. त्यामुळे आता सरकारच्या प्रत्यक्ष कृती आणि पूर्वीच्या भूमिकेमध्ये विरोधाभास असल्याचे काँग्रेसचे म्हणणे आहे.

जातीनिहाय जनगणना ही

केवळ आकडेवारीचा विषय नाही; ती आरक्षण, सामाजिक प्रतिनिधित्व, सरकारी योजना आणि संसाधनांच्या वाटपाशी जोडलेली आहे. त्यामुळे सरकारची भूमिका स्पष्ट असणे आवश्यक आहे.

जातीनिहाय जनगणना खरोखरच होणार आहे की घोषणा आणि अंमलबजावणी यांच्यात पुन्हा राजकीय अंतर निर्माण होणार ? काँग्रेसचा हा सवाल आता केंद्र सरकारसमोर आहे. २०२७ची जनगणना जवळ येत असताना या प्रश्नाचे उत्तर केवळ राजकीय आरोपांनी नव्हे, तर स्पष्ट धोरणाने द्यावे लागणार आहे.

सोन्याला महागाईचा झटका! बॉण्ड यिल्ड दशकांच्या उच्चांकावर; युद्धाच्या सावटाने बाजार अस्वस्थ

■ दैनिक राज्य लोकतंत्र मुंबई : प्रतिनिधी

सुरक्षित गुंतवणुकीचे प्रतीक मानल्या जाणाऱ्या सोन्याच्या दराला मंगळवारी, १८ ऑगस्ट २०२६ रोजी, मोठा धक्का बसला. अमेरिकेपासून जपानपर्यंतच्या बॉण्ड बाजारात वाढलेल्या महागाईच्या चिंतेमुळे रोखे परतावा अर्थात बॉण्ड यिल्डमध्ये जोरदार वाढ झाली आणि त्याचा थेट परिणाम सोन्याच्या किमतीवर झाला.

रॉयटर्सच्या वृत्तानुसार, अमेरिकेच्या ३० वर्षांच्या ट्रेझरी बॉण्डचा यिल्ड २००७च्या मध्यापासूनच्या सर्वोच्च पातळीवर पोहोचला. यामुळे व्याज किंवा नियमित उत्पन्न न देणाऱ्या

सोन्याच्या तुलनेत व्याज देणाऱ्या रोख्यांचे आकर्षण वाढले. परिणामी, आंतरराष्ट्रीय बाजारात स्पॉट सोन्याचा भाव सुमारे १ टक्क्याने घसरून ४,३६८.८२ डॉलर प्रति औंस झाला. डिसेंबर डिलिव्हरीचे अमेरिकी सोन्याचे वायदेही १.१ टक्क्यांनी घसरून ४,४२९.१० डॉलर प्रति औंस झाले.

या घसरणीमागे केवळ बॉण्ड यिल्ड वाढणे कारणीभूत नाही. अमेरिका-इराण तणावामुळे तेलाच्या किमती दोन आठवड्यांहून अधिक काळातील उच्चांकावर पोहोचल्या आहेत. इराणने अमेरिकेने काही अटी मान्य करेपर्यंत होमूझ समुद्रधुनी बंद ठेवण्याची भूमिका घेतल्याने जागतिक उर्जा

बाजारावर दबाव वाढला आहे. तेल महागले की वाहतूक, उत्पादन आणि दैनंदिन वस्तूंच्या किमती वाढण्याचा धोका निर्माण होतो. म्हणजेच महागाई पुन्हा डोके वर काढण्याची भीती वाढते. आणि महागाई वाढली तर अमेरिकेची मध्यवर्ती बँक व्याजदर कपातीबाबत अधिक सावध राहू शकते. याच अपेक्षेने बॉण्ड यिल्ड वाढत असून सोन्यावर दबाव निर्माण झाला आहे. मात्र सोन्याच्या गुंतवणूकदारांसाठी ही घसरण अंतिम संकेत आहे का ? तसे म्हणणे घाईसे ठरेल. भू-राजकीय तणाव, तेलाचे वाढते दर आणि जागतिक महागाई यामुळे बाजारातील अनिश्चितता कायम आहे.

२५ जीव गेले, आता जामीन रद्द; गोवा नाईटक्लब अग्निकांडात उच्च न्यायालयाचा दणका!

■ दैनिक राज्य लोकतंत्र पणजी : प्रतिनिधी

गोव्यातील बिर्च रोमिओ लेन नाईटक्लबला लागलेल्या भीषण आगीत २५ जणांचा मृत्यू झाल्यानंतर आता या प्रकरणाला महत्त्वाचे वळण मिळाले आहे. १८ ऑगस्ट २०२६ रोजी मुंबई उच्च न्यायालयाच्या गोवा खंडपीठाने नाईटक्लबच्या मालकांना आणि एका व्यावसायिक भागीदाराला कनिष्ठ न्यायालयाने दिलेला जामीन रद्द केला आहे. न्यायमूर्ती डॉ. नीला

गोखले यांच्या एका सदस्याची खंडपीठाने जामिनाला आव्हान देणाऱ्या अर्जावर सुनावणी करत हा निर्णय दिला.

गेल्या डिसेंबरमध्ये झालेल्या या आगीत २५ जणांचा जीव गेला. त्यामुळे हा केवळ अग्निसुरक्षेचा अपघात नसून निष्काळजीपणा, परवानग्या आणि नियमांचे पालन याबाबत गंभीर प्रश्न उपस्थित करणारे प्रकरण ठरले आहे. आता उच्च न्यायालयाच्या निर्णयामुळे आरोपींना दिलासा देणाऱ्या

कनिष्ठ न्यायालयाच्या आदेशावरच प्रश्नचिन्ह निर्माण झाले आहे.

अभियोजन पक्षाच्या म्हणण्यानुसार, उच्च न्यायालयाने सर्व पाच अर्ज मंजूर केले. यापैकी तीन अर्ज आरोपींविरोधातील सदोष मनुष्यवधाच्या प्रकरणाशी संबंधित आहेत, तर दोन अर्ज नाईटक्लबसाठी आवश्यक परवानग्या मिळवताना कथित बनावट कागदपत्रांच्या प्रकरणाशी संबंधित आहेत.

या निर्णयाने एक मूलभूत प्रश्न पुन्हा समोर

आला आहे व्यावसायिक आस्थापनांना परवानग्या देताना सुरक्षा नियमांची काटेकोर तपासणी झाली होती का ? जर परवानग्यांमध्येच गैरप्रकार झाल्याचा आरोप असेल, तर त्या यंत्रणेत जबाबदार अधिकारी कोण होते ? २५ निष्पाप जीव गेल्यानंतर केवळ आरोपींच्या जामिनाचा प्रश्न महत्त्वाचा नाही; तर या दुर्घटनेला कारणीभूत ठरलेल्या संपूर्ण प्रशासकीय साखळीची निश्चित होणार का, हा प्रश्न आहे.

पत्रकाराच्या घरावर पोलिसांची धाड; प्रेस क्लबचा संताप, ‘प्रेस स्वातंत्र्याला हा कोणता संदेश ?’

■ दैनिक राज्य लोकतंत्र नवी दिल्ली : वृत्तसंस्था

स्वतंत्र पत्रकार रवि नायर यांच्याविरोधातील गुजरात पोलिसांच्या कारवाईने देशातील पत्रकारितेच्या स्वातंत्र्यावर पुन्हा एकदा गंभीर प्रश्नचिन्ह उभे केले आहे. १८ ऑगस्ट २०२६ रोजी प्रेस क्लब ऑफ इंडियाने या कारवाईवर तीव्र धक्का आणि चिंता व्यक्त करत, स्वतंत्र भारताची ज्या मूलभूत मूल्यांवर उभारणी

झाली, त्यांनाच कमकुवत करू नये, असे प्रशासनाला सुनावले.

गुजरात पोलिसांनी १७ ऑगस्ट रोजी न्यायालयाकडून जारी करण्यात आलेल्या शोध वॉरंटच्या आधारे रवि नायर यांच्याशी संबंधित ठिकाणी झडती घेतली आणि त्यांची इलेक्ट्रॉनिक उपकरणे ताब्यात घेतली. पोलिसांकडे न्यायालयीन आदेश असल्याचे सांगितले जात असले, तरी या कारवाईचा पत्रकारितेच्या स्वातंत्र्यावर होणारा परिणाम हा स्वतंत्रपणे तपासण्याचा विषय आहे.

प्रेस क्लब ऑफ इंडियाने या घटनेवर प्रतिक्रिया देताना माहितीच्या प्रवाहावर नियंत्रण आणण्याचा प्रयत्न आणि त्याच वेळी आपले काम करणाऱ्या पत्रकारांना मोठी किंमत मोजावी लागणे, हे भारतातील प्रेस स्वातंत्र्याचे अत्यंत

यांच्या उपकरणांच्या जसीपुरता मर्यादित नाही. पत्रकाराच्या कामाशी संबंधित डिजिटल उपकरणे पोलिसांच्या ताब्यात गेल्यानंतर त्यातील स्रोत, संपर्क आणि संवेदनशील माहितीचे संरक्षण कसे होणार ? पत्रकाराच्या स्रोतांची गोपनीयता आबाधित ठेवण्यासाठी कोणती हमी आहे ? आणि पत्रकारावरील तपास व त्याच्या व्यावसायिक

चिंताजनक चित्र असल्याचे म्हटले आहे. प्रश्न केवळ रवि नायर

कामात हस्तक्षेप यांच्यातील सीमारेषा कोण ठरवणार ? कायद्याच्या चौकटीत तपास करण्याचा पोलिसांना अधिकार आहे. मात्र कायद्याची अंमलबजावणी आणि पत्रकारितेवर दबाव यातील फरक स्पष्ट राहणे लोकशाहीसाठी अत्यावश्यक आहे.

आज एका स्वतंत्र पत्रकाराच्या उपकरणांवर कारवाई झाली आहे; उद्या सरकारला अस्वस्थ करणारे

प्रश्न विचारणाऱ्या प्रत्येक पत्रकाराला हीच भीती वाटू लागली तर ? प्रेस स्वातंत्र्य केवळ संविधानातील तत्त्व नाही; ते सत्तेला प्रश्न विचारण्याचा लोकशाहीचा मूलभूत अधिकार आहे. त्यामुळे गुजरात पोलिसांची कारवाई कायदेशीर असली, तरी तिची पारदर्शकता आणि प्रकाशितित्या स्वातंत्र्यावर होणारा परिणाम यांची कसोटी आता महत्त्वाची ठरणार आहे.

रुपयाला तेलाचा आणि बॉण्ड यिल्डचा दुहेरी फटका; आरबीआयच्या हस्तक्षेपामुळे मोठी घसरण टळली!

■ दैनिक राज्य लोकतंत्र मुंबई : प्रतिनिधी

जागतिक बाजारातील वाढता दबाव आणि देशांतर्गत चलन बाजारातील अस्थिरतेच्या पार्श्वभूमीवर भारतीय रुपयाने मंगळवारी, १८ ऑगस्ट २०२६ रोजी, डॉलरसमोर पुन्हा कमजोरी नोंदवली. मात्र रुपयाची घसरण मोठ्या प्रमाणात होऊ नये यासाठी भारतीय रिझर्व्ह बँकेने बाजारात हस्तक्षेप केल्याची शक्यता व्यापाऱ्यांनी व्यक्त

केली आहे.

रॉयटर्सच्या वृत्तानुसार, रुपया दिवसअखेर ९५.६८ रुपये प्रति डॉलरवर बंद झाला. मागील सत्रात तो ९५.६०२५ रुपये प्रति डॉलर होता. म्हणजेच घसरण मर्यादित राहिली. मात्र ही स्थिरता बाजारातील मूलभूत परिस्थिती सुधारल्यामुळे आली आहे की मध्यवर्ती बँकेच्या हस्तक्षेपामुळे, हा महत्त्वाचा प्रश्न आहे.

रुपयावर एकाच वेळी दोन मोठे दबाव आहेत महागणारे

तेल आणि वाढणारे जागतिक बॉण्ड यिल्ड. अमेरिका-इराण तणावामुळे तेलाच्या किमती वाढत आहेत. भारत आपल्या गरजेचा मोठा हिस्सा कच्च्या तेलाच्या आयातीवर भागवतो. त्यामुळे तेल महागले की भारताचा आयात खर्च वाढतो, डॉलरची मागणी वाढते आणि रुपयावर दबाव निर्माण होतो.

दुसरीकडे, अमेरिकेसह प्रमुख अर्थव्यवस्थांमधील बॉण्ड यिल्ड वाढल्यामुळे

डॉलरमधील गुंतवणूक अधिक आकर्षक होण्याची शक्यता आहे. परिणामी उद्योगमुख

या प्रकरण केंद्रीय गृह मंत्रालयाची भूमिकाही तपासण्याची गरज आहे. दिल्ली पोलिसांच्या प्रशासकीय नियंत्रणाशी संबंधित केंद्र सरकार आणि गृह मंत्रालयाला या प्रकरणाच्या अत्याधुनिक निगराणी तंत्रज्ञानाच्या वापराबाबत माहिती होती का ? असेल तर त्यासाठी कोणती मार्गदर्शक तत्त्वे

बाजारपेठांमधून भांडवली प्रवाहावर दबाव येऊ शकतो. याच पार्श्वभूमीवर रिझर्व्ह

भांडवली किती रुपयाला बाजाराच्या वाढत्यापासून वाचवू शकते ?

बँकेने मंगळवारी विविध बाजार विभागांमध्ये हस्तक्षेप केल्याचे व्यापाऱ्यांचे म्हणणे आहे. त्याचा परिणाम असा झाला की आशियातील इतर चलनांच्या तुलनेत रुपयाची घसरण तुलनेने मर्यादित राहिली. फिलिपिन्सचा पेसो ०.५ टक्के तर इंडोनेशियाचा रुपिया ०.२ टक्क्यांनी घसरला.

मात्र प्रश्न आता पुढचा आहे आरबीआय किती वाढत्यापासून वाचवू शकते ?

तेलाचे दर वाढत राहिले आणि जागतिक व्याजदरांचा दबाव कायम राहिला, तर परकीय चलनसाठ्यावरही ताण येऊ शकतो.

आज रुपया ९५.६८ वर थांबला आहे; पण जागतिक बाजारातील वाढक थांबलेले नाही. त्यामुळे पुढील काळात आरबीआयची चलनविषयक रणनीती आणि रुपयाची खरी ताकद यांची कठोर परीक्षा होणार आहे.

चेहऱ्याची ओळख की नागरिकांवर नजर ? ‘राज्यहित’च्या नावाखाली दिल्ली पोलिसांचा धक्कादायक दावा

■ दैनिक राज्य लोकतंत्र नवी दिल्ली : वृत्तसंस्था

लोकशाहीमध्ये सरकारला प्रश्न विचारण्यासाठी नागरिक रस्त्यावर उतरतात; पण आता त्या नागरिकांच्या चेहऱ्याची ओळख पटवून त्यांच्यावर नजर ठेवणेही ‘राज्यहित’ ठरू शकते का ? नीट-यूजी पेपरफुटीविरोधातील आंदोलनाच्या पार्श्वभूमीवर दिल्ली पोलिसांनी सर्वोच्च न्यायालयात दाखल केलेल्या प्रतिज्ञापत्रामुळे हा अत्यंत गंभीर प्रश्न पुन्हा ऐरणीवर आला आहे. १८ ऑगस्ट २०२६ रोजी समोर आलेल्या

या प्रतिज्ञापत्रात दिल्ली पोलिसांनी आंदोलनादरम्यान चेहरा ओळखण्याचे तंत्रज्ञान वापरल्याचे मान्य केले आहे. मात्र, हे तंत्रज्ञान ‘वैध राज्यहितासाठी’ वापरले गेले, पण नेमके हे ‘राज्यहित’ कोणते ? आंदोलन करणारा विद्यार्थी देशाच्या सुरक्षेला धोका आहे का ? पेपरफुटीविरोधात आवाज उठवणाऱ्या तरुणांचा चेहरा स्कॅन करण्याची गरज नेमकी काय होती ? आणि सर्वात महत्त्वाचे म्हणजे या तंत्रज्ञानाचा वापर करण्याचा निर्णय कोणी

घेतला, कोणत्या कायदेशीर अधिकाराखाली घेतला आणि त्यातून जमा झालेली माहिती नेमकी कुठे साठवली गेली ? दिल्ली पोलिसांच्या प्रतिज्ञापत्राने या प्रश्नांची उत्तरे देण्याऐवजी ‘राज्यहित’ हा व्यापक आणि सोयीस्कर शब्द पुढे केला आहे.

न ी ट - यू ज ी आंदोलनादरम्यान दिल्ली पोलिसांच्या ‘देखरेखीसाठी एआय-सक्षम इक्षणा’ वाहून आणि मोबाइल कमांड अँड कंट्रोल यंत्रणेसारख्या तंत्रज्ञानाचा वापर झाल्याचेही समोर आले होते. त्यामुळे

प्रश्न केवळ एका आंदोलनाचा राहिलेला नाही. लोकशाहीतील निदर्शने, पोलिसांची कृती आणि कृत्रिम बुद्धिमत्तेवर आधारित निगराणी यांच्यामधील मर्यादा कोण ठरवणार ?

या प्रकरण केंद्रीय गृह मंत्रालयाची भूमिकाही तपासण्याची गरज आहे. दिल्ली पोलिसांच्या प्रशासकीय नियंत्रणाशी संबंधित केंद्र सरकार आणि गृह मंत्रालयाला या प्रकरणाच्या अत्याधुनिक निगराणी तंत्रज्ञानाच्या वापराबाबत माहिती होती का ? असेल तर त्यासाठी कोणती मार्गदर्शक तत्त्वे

आणि नसेल तर राजधानीत नागरिकांच्या चेहऱ्यांची माहिती गोळा करण्यात काय मोठा निर्णय स्थानिक पातळीवर कसा घेतला गेला ?

आणखी गंभीर बाब म्हणजे दिल्ली पोलिसांच्या प्रतिज्ञापत्रात रॅपिड अॅक्शन फोर्सकडून आंदोलकांवर कथितपणे पेलेट गन वापरल्याच्या आरोपाचे स्पष्ट उत्तर देण्यात आलेले नाही. पोलिसांवरील आरोपांची चौकशी करण्यासाठी सर्वोच्च न्यायालयाने प्रस्तावित केलेल्या समितीसमोर हे मुद्दे मांडले जातील, असे पोलिसांनी म्हटले आहे. पण

मग प्रश्न असा न्यायालयीन चौकशीची प्रतीक्षा करताना राज्य यंत्रणेला नागरिकांच्या हालचाली आणि ओळख यांचे डिजिटल प्रोफाइलिंग करण्याचा अधिकार कुठून मिळतो ?

सरकारे बदलतात, आंदोलने बदलतात, पण निगराणीची यंत्रणा एकदा उभी राहिली की ती कायम राहू शकते. आज तिचा वापर नीट विद्यार्थ्यांवर झाला, उद्या तो शेतकऱ्यांवर, पत्रकारांवर किंवा सरकारविरोधात प्रश्न विचारणाऱ्या सामान्य नागरिकांवर होणार नाही,

याची हमी कोण देणार ?

‘राज्यहित’ हा नागरिकांच्या अधिकारांपेक्षा मोठा शब्द होऊ शकत नाही. सर्वोच्च न्यायालयासमोर आता खरी कसोटी केवळ पोलिसांनी चेहरा ओळखण्याचे तंत्रज्ञान वापरले की नाही याची नाही; तर लोकशाहीत सरकारला नागरिकांवर किती नजर ठेवण्याची मुभा असावी, याची आहे. आणि या प्रश्नाचे उत्तर जर स्पष्ट नसेल, तर ‘सुरक्षे’च्या नावाखाली उद्या प्रत्येक आंदोलनकर्ता आधी संशयित आणि नंतर नागरिक ठरेल हीच खरी भीती आहे.

